

ВЕНДЕТА

*Вечеряй, вечеряй Луна!
Вечеряй с оглозгания кокал,
Втора, трета, шеста вечер...
С вперен поглед алчно се облизвай...
Разроените звезди напускат твоето ложе
и с очи следят и с лиги по лакомите устни
белотата на твоя кокал...
Разхождай се, разхождай се, Луна,
с разпуснати коси като самогива,
тръгни плавно с голото си тяло
накарай ги да онемеят!*

*Но звездите, зажаднели за небесен пир,
разкъсват тялото ти лунно,
хищно го разделят,
нехайно захвърлят към земята
лунните ти коси...*

*Дано и от кокали да завали,
та да се навечеря просяка и сирака...
И тогава кой ли ще завижда?!*